

[Finansministeren]

uden at Socialdemokraterne har fundet finansiering til dem. Det glæder mig som finansminister, for det tyder på, at vi kan fastholde den stramme udgifts- og finanspolitik, hvis nogle af disse forslag skulle kunne få flertal i Folketinget.

For så vidt angår næste år vil jeg gerne drage den konklusion, at jeg håber på et samarbejde på de mange områder, som vi har talt om i Folketinget i går og i dag – aktivering og uddannelse, dagpengeområdet, boligområdet, samspilsområdet, børnefamilierne og afgiftslettelserne. Jeg håber, at alle de aftaler, der skal indgås fra nu af på de områder, gør, at enhver form for diskussion om, om man skal stemme for eller imod finansloven næste år, vil være helt meningsløs. Der bør simpelt hen være indgået så mange aftaler, at den sag ikke er oppe til diskussion, så at vi kan vende tilbage til det gode, gamle, traditionelle system, at de fleste partier i Folketinget stemmer for finansloven. Det vil vi alle sammen være tjent med.

Så skal jeg sige til hr. Aage Brusgaard, at det da er rigtigt, at Fremskridtspartiet har anvist en del besparelser, men det er jo også rigtigt, at afstemningerne i går ganske tydeligt viste, at det ikke er besparelser, der kan samle flertal, hvorimod de finansieringselementer, som vi talte med Fremskridtspartiet om, måske kunne have samlet flertal og have givet anledning til en realistisk diskussion om skattelettelse. Men forslag om besparelser, hvor der er utrolig langt til at få 90 mandater bag besparelserne, kan altså ikke bruges til skattelettelse, for de besparelser kan jo ikke gennemføres i praksis.

Dernæst vil jeg godt sige til hr. Jes Lunde, at i modsætning til de fleste andre vurderer regeringen, at vi vil være på vej ind i en svagt faldende arbejdsløshed; men selv om den er svagt faldende, er den alt for høj, og derfor er det ikke korrekt at antage, at regeringen vil læne sig tilbage. Regeringen vil aktivt, område for område, gøre, hvad vi kan for at bidrage til, at arbejdsløsheden kommer ned.

Arbejdsløsheden er det helt afgørende økonomiske, politiske og menneskelige problem, vi står over for, og det er derfor et problem, vi i regeringen og Folketinget må beskæftige os med at bearbejde igen og igen og igen, men vel vidende, at det er ude i det producerende erhvervsliv, at de nye job skal skabes, det er dér, der skal skabes nye arbejdspladser.

Det, vi kan gøre, er at hjælpe med til, at der bliver bedre forhold for at skabe arbejdspladser, og jeg mener faktisk, at finansloven og alle de love, der bliver vedtaget i forbindelse med finansloven, er et pænt bidrag i den rigtige retning med henblik på at reducere arbejdsløsheden i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Finansministeren var så frimodig at udnævne regeringens besparelsesforslag – jeg er nødt til at gøre den bemærkning i parentes, at for en stor dels vedkommende var der jo altså tale om ekstrairndtægter – til at være mere realistiske end en række af de besparelsesforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat, men det er jo ingenlunde tilfældet.

Både regeringens besparelsesforslag og Fremskridtspartiets besparelsesforslag led den samme skæbne, nemlig at der ikke var en flertal af partier, der ønskede at bakke dem op. Finansministeren kan sige: Jamen, hvis bare Fremskridtspartiet havde stemt for nogle af regeringens besparelsesforslag – eller skal vi ikke kalde dem budgetforbedringsforslag – så var de blevet vedtaget. Jo tak, men på nøjagtig samme måde kan vi replicere, at hvis regeringen og nogle andre partier havde villet stemme for nogle af vores besparelsesforslag, så havde de været en realitet. Når forslagene er forkastet, fordi der ikke er en flertal bagved, kan man ikke udnævne et af dem til at være bedre end et andet.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Det kan ikke nytte noget, at finansministeren kalder finansloven for et godt bidrag til at løse arbejdsløshedsproblemerne, når finansministeren i den samme tale erkender, at arbejdsløsheden bliver ved med at være på det tårnhøje niveau. De to ting hænger jo ikke sammen.

Finansministeren sagde så, at regeringen var enig i, at det var noget, vi var nødt til at arbejde videre med, det var et højt prioriteret mål – det var oven i købet det højeste – og vi skulle arbejde videre med det, vi skulle være åbne over for at kigge på nydannelser osv. Jeg håber, at der er indhold i ordene, at det er andet end ord. Det vil regeringen få lejlighed til at demonstrere i